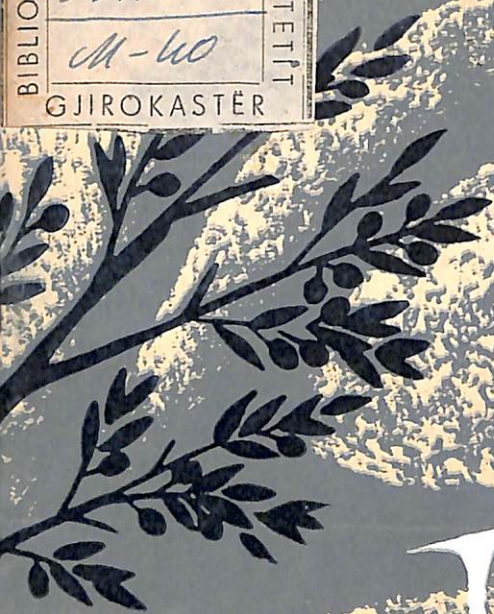

Adim Mato

BIBLIOTEKA	E	SHITETIT
	85H-1	
	M-60	
GJIROKASTËR		

JUG

POEZI

85H-1
M-100

AGIM MATO

J U G

- POEZI -

~~53394.~~

13449

SHTËPIA BKTUESE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 1500 kopje Format 70x100/32 Stash: 2204-65

Shtyp. NISH. Shtypshkronjave «MIHAL DURI»
Stabilimenti «8 NËNTORI» — Tiranë 1970

KAM SJELLE

Po vij nga jugu.

Kam sjellë me vete ç'munda të kap nga zhurmat e
jetës,
nga drita dhe relieve të gjelbëra të pranverës.

Kam sjellë ëndrra njerëzish,
dielli i shpresave të të cilëve kurrë s'u ngrit i verbër,
e kurrë këmbët s'i hoqi zvarrë nëpër mjegull.

Stuhitë jingore, kam sjellë,
portretin e peshkatarëve,
si vetë shkëmbenjtë e Jonit,
me ballin e skalitur nga mijëra stërkala
dhe rrokullisje të pashtershme dallgësh.

(Kudo që shkojnë
janë vazhdim i brigjeve dhe kopshteve të rivierës.)

Para se të vija te ju,
shtyva derën e varrezave dhe një copë herë
qëndrova më këmbë përpara heronjve.

Ula mbi ta
një tufë ditësh të freskëta.
Mora prej tyre
një tufë stuhish dhe krismash
që tani po më bubulljnë në duar.

Vij nga jugu.

SHQETËSIM PRANVEROR

Kjo mbrëmje pranvere nuk më le të largohem
për asnjë çast nga njerëzit dhe deti.

Ndjej një shqetësim të ëmbël.

S'e di përse shqetësohem,

nuk e di ç'është ky shqetësim i bardhë,
që më mbështjell zemrën.

(Di vetëm se më pëlqen, se ndihem mirë me të.)

Vërtet, përse sa herë që vjen pranvera,

sa herë që bari vesh mishin e dheut të ftohur nga
erërat,

përse sa herë që mbi qytet

ndizen këto mbrëmje jugore,

në zemrën time dynden mjegullat

e këtij shqetësimi të bardhë?

Jam biri i brigjeve të gjelbra.

Biri i rërës dhe i detit.

Fytyrën time nuk mund ta ndash kurrsesi

nga buzëqeshja e portokalleve,
nga trungjet e menduara t'ullinjve.
E kam harruar fare ditëlindjen,
siç ka harruar deti të tijën.

Nuk e di sa vjeç jam.

Nuk e di që prej sa kohësh e kam pirë
këtë dritë të kaltër,

që rrjedh sipër këtij dheu të gurtë.

Kam përshtypjen sa u mblodhën
aromat e tokës, gjithë dritat,
u mblodhën gjithë shqetësimet e detit,
vetë mendimet e ullinjve
dhe më krijuan mua.

Kam përshtypjen se jam çdo gjë
mbi këtë dhe që rrahin valët.

Ç'është që më shqetëson?

Mos ndoshta ky bar i gjelbër?

Ky qytet i ulur buzë detit si një sirenë
e sapodalë nga ujët?

Këta njerëz që përshëndesin kaq çiltër
nën freskinë e muzgjeve pranverore?

Mos ndoshta vetë bulëzimi i jetës

që shpërthen në këto brigje
me flamurin e pranverës më shqetëson?

Në zemrën time dynden mjegullat
e një shqetësimi të bardhë.

**PASHË SI PO PËRCILLNIN NË BANESËN E FUNDME
NJË VETERAN.**

Pashë si po përcillnin në banesën e fundme
një veteran,
të mbështjellë me flamuj,
si të mbështjellë
me ditë të përgjakura betejash.

Pashë shkëmbenjtë të ngriheshin mbi heshtjen
e detit
si një ngurtëzim shkumësh stuhie.

Kortezhi kalonte.
Grilat e vjetra buzë rrugës
ndjenë t'u therrnin brinjët.
Punëtorë, sekretarë organizatash, vetura të
ardhura nga larg,

ndiqnin arkivolin,
siç ndjek diellin kur perëndon,
kortezhi i heshtur i yjve.

Pastaj çdo gjë iku tutje.
Unë ngela vetëm me qetësinë e grilave.
Brodha nga një cep i vetmisë së tyre te tjetri
dhe mora prej tyre gjithshka më mungonte:

Mora në zemër gjurmët e ilegalit
të ruajtura thellë në qetësinë e grilave.
Mora vite shtërgate.

Mbi det dielli perëndoi dhe i veshi ndërtesat
me një ngjyrë të çuditshme.